

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.876 van 14 september 2001
in de zaak A. 100.289/XII-2941.**

In zake : Roland DEBOURGH,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de gemeente ETTERBEEK.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Roland DEBOURGH op 9 februari 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 11 december 2000 van de gemeenteraad van Etterbeek om hem de tuchtstraf van de terugzetting in de graad van hulpagent van politie, met ingang van 1 januari 2001, op te leggen;

Gezien het administratief dossier;

Gezien het verslag opgesteld door adjunct-auditeur H. COLIN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 15 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor verzoeker;

Gehoord het eensluidend advies van adjunct-auditeur H. COLIN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker ten tijde van de feiten die tot de aangevochten beslissing aanleiding geven agent-hoofdbrigadier was bij de gemeentepolitie van Etterbeek; dat de korpsoverste op 13 september 1999 aan de tuchtverheid voorstelt verzoeker een maximale tuchtstraf op te leggen omdat hij op 28 augustus 1999 in dienst onder de invloed van alcoholische dranken was, zonder reden een opgesloten burger heeft opgehitst en met racistische woorden heeft uitgescholden, en omdat hij hem met de dood heeft bedreigd, het dienstvuurwapen in de hand en op de betrokkene gericht; dat, na verschillende getuigen en verzoeker te hebben gehoord, de gemeenteraad de laatste bij besluit van 17 januari 2000 de tuchtstraf van de terugzetting in de graad van hulpagent van politie oplegt;

Overwegende dat de Raad van State bij arrest nr. 88.289 van 27 juni 2000 de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tuchtstraf beveelt omdat niet bewezen is dat de stukken van het tuchtdossier in vertaling beschikbaar waren voor de gemeenteraadsleden, noch dat het getuigenverhoor van 8 november 1999 en het voortgezet verhoor van verzoeker op 13 december 1999 een Nederlandse vertaling hebben gekregen; dat de gemeenteraad op 26 juni 2000 de tuchtstraf van 17 januari 2000 intrekt;

Overwegende dat met brief van 30 juni 2000 verzoeker wordt opgeroepen om zich opnieuw te verdedigen met betrekking tot de feiten van 28 augustus 1999; dat op 6 november 2000 de gemeenteraad het voorstel aanneemt tot oplegging aan verzoeker van de tuchtstraf van de terugzetting in de graad van

hulpagent van politieagent; dat op 11 december 2000 de gemeenteraad de motivering van de straf goedkeurt;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker acht middelen aanvoert; dat luidens het eerste middel artikel 17, § 1, 2°, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken geschonden is doordat de gemeenteraad geen standpunt inneemt met betrekking tot de wettigheid van de verhoren die op 8 november 1999 en 13 december 1999 plaatsvonden; dat wordt toegelicht dat de verhoren in strijd met de voormelde gecoördineerde wetten in het Frans gebeurden, dat de sanctie de nietigheid is, dat de nietigheid door de gemeenteraad moet worden vastgesteld, dat evenwel de gemeenteraad de schijn wekt de verhoren in het verdere verloop van de tuchtprocedure te handhaven;

Overwegende dat, mét de verzoeker zelf, moet worden vastgesteld dat de verhoren van 8 november 1999 en 13 december 1999 uit het tuchtdossier werden verwijderd; dat er in beginsel dus moet worden van uitgegaan dat er voor het opleggen van de bestreden tuchtstraf geen rekening mee gehouden is; dat dit op het eerste gezicht niet beslissend lijkt te worden tegengesproken door het feit dat van de verhoren wel nog een vertaling is opgesteld die met brief van 30 juni 2000 aan verzoeker is meegedeeld, ook al blijft dan de vraag wat er met die vertaling en toezending precies beoogd werd; dat evenmin de verwijzing, in de bestreden beslissing, naar de getuigenissen van collega's van verzoeker genoegzaam aantoonst dat de verwijdering van de verhoren van 8 november 1999 en 13 december 1999 uit het tuchtdossier slechts schijn betreft; dat de bewuste verwijzing immers

wordt opgevat als een referte, niet aan de verhoren door de gemeenteraad van 8 november 1999 en 13 december 1999, maar aan de getuigenissen van 7 en 8 september 1999 tegenover adjunct-commissaris inspecteur Vandekerkhove, waarvan een afschrift gevoegd is bij de zogenaamde administratieve akte van 10 september 1999;

Overwegende dat in de huidige stand van de procedure niet blijkt dat de verhoren van 8 november 1999 en 13 december 1999 mee ten grondslag hebben gelegen aan de bestreden beslissing; dat het tegen die verhoren gerichte middel dan ook niet dienstig lijkt en bijgevolg niet ernstig is;

Overwegende dat volgens het tweede middel artikel 305, § 2, van de nieuwe gemeentewet geschonden is doordat aan de beraadslaging en stemming over de uiteindelijke tuchtstraf is deelgenomen door gemeenteraadsleden die niet aanwezig waren bij de verhoren van 8 november 1999 en 13 december 1999;

Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel volgt dat de verhoren van 8 november 1999 en 13 december 1999 bij het opleggen van de bestreden tuchtstraf buiten beschouwing zijn gebleven; dat het dan ook niet ter zake doet dat die verhoren niet zijn bijgewoond door de gemeenteraadsleden Bertiaux en de Brouckhoven de Bergeyck; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat in het derde middel de schending van artikel 305, § 1, van de nieuwe gemeentewet wordt aangevoerd doordat de gemeenteraad zich niet binnen de twee maanden na afsluiting van het proces-verbaal van de laatste hoorzitting, deze van 13 december 1999, over de tuchtstraf heeft uitgesproken;

Overwegende dat vooralsnog wordt aangenomen dat de laatste hoorzitting die is welke plaatshad op 16 oktober 2000, na de intrekking van de tuchtstraf van 17 januari 2000 en de herneming van de tuchtprocedure; dat de bestreden beslissing van 11 december 2000 tussenkwam binnen de twee maanden

na het afsluiten van het proces-verbaal van die hoorzitting; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de miskennis van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet doet gelden, althans in de hypothese dat de gemeenteraad op 26 juni 2000 zou beslist hebben de volledige tuchtprocedure in te trekken, zodat er pas na een termijn van zes maanden met een nieuwe tuchtprocedure is gestart;

Overwegende dat het middel op het eerste gezicht van een verkeerde hypothese uitgaat; dat de gemeenteraad op 26 juni 2000 alleen zijn besluit van 17 januari 2000 heeft ingetrokken; dat de intrekking als zodanig de mededeling onverlet laat die de gemeente op 20 september 1999 van de ten laste gelegde feiten aan de verzoeker deed en waarmee toentertijd de tuchtrechtelijke vervolging van verzoeker werd ingezet; dat de brief van 30 juni 2000 die verzoeker na de intrekking van de tuchtstraf van 17 januari 2000 oproept om voor de gemeenteraad te verschijnen, zoals ook uit zijn bewoordingen kan worden opgemaakt, eerder de voortzetting is van die destijds begonnen vervolging, dan de start van een nieuwe procedure; dat, aldus beschouwd, niet blijkt dat de tuchtrechtelijke vervolging is ingesteld buiten de termijn van het artikel 317 van de nieuwe gemeentewet; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat het vijfde middel de rechten van verdediging en de artikelen 300, tweede lid, 309 en 305, § 3, van de nieuwe gemeentewet geschonden noemt doordat de gemeenteraad rekening heeft gehouden met zware tuchtstraffen die verzoeker tussen 1979 en 1994 zijn opgelegd en waarvan noch in het tuchtdossier, noch tijdens de hoorzitting gewag is gemaakt;

Overwegende dat het middel kritiek uitoefent op de overwegingen in de bestreden beslissing “dat tussen 1979 en 1994 verschillende zware tuchtstraffen (verzoeker) al werden opgelegd; dat de laatste tuchtstraf van 1994 feiten betreft gepleegd in dienst en onder invloed van alcoholische dranken; dat

belanghebbende aldus niet kan spreken van een vlekkeloze staat van dienst”; dat met die overwegingen de gemeente blijkbaar niets anders heeft bedoeld dan te antwoorden op het verweer dat verzoeker tijdens de hoorzitting voerde in verband met zijn goede staat van dienst; dat de betreffende feiten hem niet bijkomend worden aangewreven of kwalijk genomen; dat de gemeente integendeel, zo goed als aansluitend, uitdrukkelijk overweegt dat verzoekers werk “niet in twijfel wordt getrokken”; dat vooralsnog dan ook niet blijkt dat, zoals in het middel wordt gesteld, de rechten van de verdediging geschonden zijn, het tuchtdossier onvolledig zou zijn geweest, het voorschrift met betrekking tot de doorhaling van de tuchtstraffen miskend werd of de tuchtstraf niet naar de vorm met redenen omkleed is; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat het zesde middel wezenlijk het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel geschonden noemt, doordat geen rekening is gehouden met verzoekers goede staat van dienst, noch met zijn ziekte-toestand;

Overwegende dat de bespreking van het vijfde middel uitwijst dat de gemeenteraad wel degelijk oog heeft gehad voor verzoekers staat van dienst; dat de gemeenteraad ook bij zijn ziekte-toestand heeft stilgestaan; dat de gemeenteraad ter zake overwoog dat de moeilijkheden van het ambt van politieagent niet onderschat worden, maar dat het de verantwoordelijkheid van verzoeker was om gespecialiseerde hulp te vragen en zijn oversten te verwittigen, zonder op een incident te wachten dat een tragische wending had kunnen nemen, en dat hij door pas medische hulp te hebben gezocht na de gepleegde feiten blijk van onverantwoordelijkheid heeft gegeven; dat de gemeenteraad zelfs formeel stelt “dat er rekening moet worden gehouden met de psychologisch(e) toestand van Mijnheer Roland DEBOURGH en haar oorzaken” en blijkbaar juist om die reden het voorstel van de korpsoverste om een maximumstraf op te leggen niet volgt; dat de gemeenteraad nog motiveert :

“dat het (verzoeker) ontnemen van werk na zoveel dienstjaren onverantwoord zou zijn wat de gevolgen voor zijn fysische en mentale gezondheid betreft, dewelke nog meer zou aftakelen; dat het erop aankomt hem te helpen de

oorzaken van deze ontreddering te bestrijden; dat het aldus billijk is om hem de mogelijkheid te bieden, rekening houdende met een bestraffing van de gepleegde feiten, een professionele activiteit verder te zetten bij het politiekorps in een andere openbare dienst, even eerbaar, maar niet onderworpen aan vuurwapendracht en vuurwapengebruik, minder stresserend en, door de uurregelingen en de eraan verbonden taken, in contact met een andere laag van de bevolking”;

Overwegende dat het voorgaande voorlopig toereikend lijkt om de opgelegde sanctie niet zonder redelijke verhouding tot de bestrafte feiten te achten; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat het zevende middel de schending van artikel 292, § 1, van de nieuwe gemeentewet aanvoert gelet op de afwezigheid van een verslag van de korpschef aan de gemeenteraad;

Overwegende dat verzoeker op het eerste gezicht ten onrechte van mening is dat de zogenaamde administratieve akte die de korpsoverste op 13 september 1999 opstelde geen verslag in de zin van de in het middel aangehaalde bepaling is; dat de akte immers de ten laste gelegde feiten opsomt, een toelichting bij hun laakbaarheid geeft en een strafvoorstel formuleert; dat ook de toezending van het verslag aan de burgemeester, die bevoegd is om op eigen gezag een tuchtstraf op te leggen én voorzitter van de gemeenteraad is, geen tekortkoming aan het voormelde voorschrift lijkt uit te maken; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat het achtste middel het beginsel van de onpartijdigheid in tuchtzaken en van de rechten van verdediging aanvoert, doordat “de wil is gebleken om louter te onderzoeken à charge teneinde een tuchtstraf te kunnen opleggen”;

Overwegende dat verzoeker die wil onder meer afleidt uit zijn verhoor door de gemeenteraad op 16 oktober 2000, dat “opmerkelijk kort” en tendentieus zou geweest zijn; dat zowel het een als het ander ten onrechte lijkt; dat het verhoor bijna een half uur duurde, wat zelfs eerder lang lijkt voor het verhoor

van iemand die verklaart zich niets van de feiten te herinneren; dat, voorts, de ondervraging bij momenten misschien wel doorgedreven was, maar op het eerste gezicht niet getuigde van een met de rechten van de verdediging en de vereiste objectiviteit strijdige vooringenomenheid;

Overwegende dat verzoeker het middel nog staft met de zogenaamde “onterechte aantijging” in de beslissing van 26 juni 2000 tot intrekking van de tuchtstraf van 17 januari 2000; dat de beweerdte aantijging hiermee verband houdt dat verzoeker eerst aan de tuchtoverheid had meegedeeld dat de dossierstukken niet dienden vertaald te worden en daarna de tuchtstraf had bestreden op grond van deze niet-vertaling; dat dit gedrag in de voormelde intrekkingsbeslissing van 26 juni 2000, terloops, “ontrouw” wordt genoemd; dat dit, althans voorlopig, niet doet blijken van een zodanige animositeit dat de tuchtoverheid niet meer in staat kan worden geacht tot een onbevangen oordeel over de verzoeker ten laste gelegde feiten;

Overwegende dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat geen ernstige middelen worden aangevoerd; dat deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
veertien september 2001, door :

de HH. J. LUST,

F. BONTINCK,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

J. LUST.